

Egy ember

„Gyerekkoromban arról ábrándoztam, hogy régész leszek. Sok romantikus könyvet olvastam és ezek hatása alá kerültem. A régészkedésből persze semmi sem lett, bár az ásóval, a lapáttal meg a többi földműves szerszámmal már egész korán meg kellett barátkoznom. A három növénnyel együtt rendszeresen részt vettünk a több darabból álló családi „birtok” művelésében. Emlékszem, még kapálás közben is sokszor arra gondoltam, hátha találok valami régi pénzt vagy edénydarabot. Mozgalmas és szép fiatalkorom volt. A világtól elzárva éltünk, hiszen a legközelebbi közlekedési eszköz a „Zsuzsi” volt. Hat kilométert kellett gyalogolni a megállóig.

Nagy fordulópont volt az életemben a középiskola. Debrecenbe kerültem a Kereskedelmi Technikumba. Rövidesen kollégista lettem a „Móriczban”. Minden új volt és szokatlan. Még eszemben van, hogy az egyik iskolatársam levelet írt haza és így fejezte be: „Az utolsó sorok azért olyan pacásak, mert a könyeim rápotyogtak.” Bizony vágyódtunk haza, de aztán megszoktuk és megszerettük az új helyet. Én főként akkor, amikor beszabadulhatam a Református Kollégium könyvtárába. Akkor már történelem-földrajz szakos tanár akartam lenni. Hát ez sem

sikerült, akárcsak a régészkedés. Nem vettek fel az egyetemre, így a képzésemnek megfelelően a kereskedelemben helyezkedtem el. Még nem voltam egészen húszéves, amikor hazakerültem. A földműves-szövetkezethez dolgoztam és élveztem a munkát, meg persze a legényéletet is. Annak ellenére, hogy régész, majd tanár akartam lenni, a kereskedelemben is jól éreztem magam. Mozgalmas, változatos volt minden napunk, hiszen mi feleltünk az ellátásért és akkoriban bizony még nem volt árubőség.

1973 nagyon emlékezetes. Nyírácsád tanácselnöke lettem és rengeteg munka várt rám. Villanyunk már volt, utolsó előttiként az országban nálunk is volt „fényünnepség” 1962-ben. (Bennünk már csak Bátorliget követett.) Tehát volt villany, de nem volt víz, rosszak voltak az utak. Ez a „kilincselés” korszaka volt. Minden ajtón bekopogtattam, ahonnan remélni lehetett valamit. Ha elutasítottak, kerültem egyet és visszamentem. Nem csak én, de a munkatársaim is. Egyre több helyről csurrant-cseppent valami. Az elsők között építettünk vízhálózatot, szélesítettük az utakat, tehát próbáltuk behozni mindazt a hátrányt, ami évszázadok alatt felgyülemlt a településen. Közben én még

Katona Gyula hajdan (jobbról a második) ...és ma

tanultam is Szegeden. Jogot. 1980-ban végeztem „summa cum laude”. Akkor már régen családapa voltam. Tanítónőt vettem feleségül, aki bizony sokszor egyedül viselte a két gyerek meg a család minden gondját-baját.

Nem akartam én sokáig a falu első embere lenni. Legfeljebb két ciklusra gondoltam az elején, de közben mindig jöttek az újabb feladatok, az újabb kihívások. Indultam a választásokon, hogy befejezhessem az éppen elkezdett munkát és mindig megválasztottak. Még a rendszerváltozás után is, most már másodszer. Nem titkolom, nagy öröm, hogy mindkétyszer rám szavazott Nyírácsád kilencven százaléka. A feleségem azt szokta mondani, hogy én mindig töröm a fejemet valami újon. Nem kétséges, hogy életem céljának a szülőfalum fejlesztését tartom. Szerencsémre sokan segítenek ebben. Utakat építettünk – már csak kettőn nincs szilárd burkolat – iskolát bővítettünk, van már tornatermünk. Teljes körű a gázszolgáltatás, ma minden lakásban telefon

van. Kész a szennyvízhálózat. Befejeztük a kárpótlást és nagyon örülök annak, hogy a nyírácsádi földek a mi kezünkben maradtak. Bármily vegyes minőségűek ezek a földek, mégis ebből él a falu java része.

Néha a gyerekkori álmokból is megvalósul valami. Még tanácselnök koromban mindennapos vendég voltam, amikor régészek ástak a falu határában, Árpád-kori sírokat és avarokori temetőt tártak fel. Részesem lehettem műemlék templomunk teljes helyreállításának is. Ha én nem is, de Ildikó lányom bejutott a Kosuth-egyetemre, vegyészként végzett és ha minden igaz, Zoltán fiam jogot végez.

Elmondhatom, hogy sokat utaztam. Jártam Angliában, Olaszországban, voltam Varosban, barangoltam Erdélyben és végigjártam Szentpétervár nevezetességeit. Ha hazajövök valahonnan és a falu határába érek, néha azt motyogom magamban: azért mégiscsak Acsád a világ közepe. Legalábbis nekem.”

Lejegyezte: Pallai János